

Rozhodnutí víry

Hošťálková 12. 11. 2017

Písně: 51, skupina „Echo“, 252, 474, 686

Čtení Písma: 1.kn. Mojžíšova 12, 1 - 4; ev. Matouše 8, 5 - 13

Text kázání: 1.kn. Mojžíšova 12, 4

Milí bratři a sestry,

možná nám připadají slova známého příběhu o povolání Abrama příliš stručná. Jestliže pomyslíme na to, co znamenalo v životě pětasedmdesátiletého člověka rozhodnutí poslechnout a jít, pak se zdá, že by si ono Boží oslovení a Abramova obdivuhodná poslušnost zasluhovala opravdu více pozornosti.

„Odejdi ze své země, ze svého rodiště a z domu svého otce do země, kterou ti ukážu“, tak začíná celý příběh, který byl skutečným převratem a zlomem v životě tohoto biblického muže. Pán Bůh pak vyslovil také svá zaslíbení a Abram („*Vznešený otec*“) - tehdy se ještě nejmenoval Abraham („*Otec mnohých národů*“) - se spolu se svým synovcem Lotem vydal na cestu.

Opravdu, dost málo informací a žádné vysvětlení tak důležitého, zásadního životního rozhodnutí. Stojí to tady jako stručná novinová zpráva, která jenom konstatuje, že k tomu došlo. A přece je v těch několika málo biblických slovech ukryto veliké zvěstné bohatství, které oslovuje i nás, lidi dnešní doby. Je tu vyjádřena hloubka Božího vztahu k člověku a člověka k Bohu. Z tohoto příběhu můžeme vyčíst veliké vyznání o moci Božího Slova, které si povolává člověka na novou životní cestu. Je tu vyznání o tom, že Bůh musí promluvit jako první, abychom o něm vůbec věděli a mohli se s ním setkat. Je tu evangelium - radostná zvěst - o tom, že když se Bůh přizná k člověku a promluví k němu, otevírá se před ním náhle cesta kupředu, cesta k životu. A nemůžeme v tomto textu také přehlédnout veliký příklad odvahy k novému začátku. Odvahy, která se nerodí z lidských předpokladů, ale z moci Božího promluvení.

Abramovo rozhodnutí nebylo jednoduchou a snadnou záležitostí. Opustit rodnou zemi, dům svého otce, své přátele, zřít se svého postavení, dosavadní zajištěnosti a bezpečí, to není vůbec žádná samozřejmost. Možná někoho napadne, že něco takového si snad může dovolit jen lehkovážný člověk. Vzdát se všeho, co až doposud utvářelo a zajišťovalo život, zpřetrhat dosavadní rodové i náboženské svazky - k tomu je opravdu zapotřebí veliké síly. Můžeme si klást otázku: Jak by to asi dopadlo s námi, kdybychom byli na Abramově místě?

Pro Abrama však nebylo jiné cesty, protože byl osloven Hospodinem. „*Stalo se*“ k němu Slovo, které člověka proměňuje. Slovo, které dodává sílu a odvalu k vykročení. Slovo Toho, který je Pánem. Slovo, o kterém později vyzná Janovo evangelium (1,14): **„A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Spatřili jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jednorozený Syn, plný milosti a pravdy.“**

Hospodinovo Slovo, které od základů změnilo Abramův život, je Slovem, které bylo na počátku - Slovo Stvořitele. Nejedná se pouze o slovo ve smyslu nějakého vypovězeného sdělení, o slovo, které jen oznámí myšlenku, přání nebo rozkaz. Jde o

Slovo, které je neoddělitelné od činu, o Slovo, které se skutečně „stává“. Vzpomeňme třeba na začátek knihy Jonášovy, kde se říká (1,1): „**Stalo se Slovo Hospodinovo k Jonášovi**“. To je přesně ono. Ne že Hospodin řekl, mluvil, ale Slovo se stalo. Právě takové Slovo způsobilo, že Abram prostě poslechl a šel. Byl jistě v situaci nesnadného a také riskantního rozhodování, ale byl přemožen Bohem, který svým Slovem tvoří úplně novou skutečnost. Tak Boží moc způsobí, že se Abram rozloučí se vším, co jej dosud poutalo a svazovalo. Pro novou skutečnost, kterou Hospodinovo Slovo tvoří, už není důležitá země, kterou do té chvíle obýval. Svou platnost ztrácí i dosavadní náboženství. Mizí strach z trestu zrazovaného božstva, a je možné také opustit pokrevní společenství otcova domu bez obav ze zániku za jeho hranicemi. Jestliže je tu vytvořena nová skutečnost, která přesahuje dosavadní svět, proč se k ní nevydat? Vždyť na člověka nečeká pustina, ve které je odkázán jen na svou nehotovost a přitom vydán tajemným a nebezpečným silám. Čeká na něj nový svět, království Boží, ve kterém je Pánem ten, který Abrama povolal.

A tu je řeč o víře. Abramova víra je jiná, nová, nepodobá se tomu, co se za víru doposud považovalo. Je nová tím, že se rodí ze Slova, že je odpovědí na Boží zavolání. Je jiná tím, že obdarovává novým pohledem na svět i na život. Tato víra, která důvěrně spoléhá na Toho, který je spolehlivý, otevírá oči pro nové věci. Dovoluje pohlédnout za obzor našeho omezeného poznání skutečnosti. Svět, který je viděn zrakem této víry, už není jednou provždy nezměnitelně dán a obklopen nepřekročitelnou osudovou hranicí. Jsme povoláni k tomu, abychom putovali do země zaslíbené, kde bude kralovat Bůh. Životu se tady dostává nového rozměru. Namísto živoření v začarovaném kruhu neustáleho koloběhu rození a umírání, je cestou k tomu, co je před námi. Ne tedy už život beze smyslu, bez perspektivy, ale život v naději, ve vyhlídce k naplnění. Čas najednou přestává být neměnnou a nezměnitelnou osudovou záležitostí, kruhem, kolem kterého se hodiny a letopočty stále otáčejí. Stává se časem dějin, časem rozhodnutí, na kterém všechno záleží. Vyjdeme nebo nevyjdeme vstříc Božímu království?

Stejně tak zní z tohoto příběhu slovo i pro nás. I my dnes potřebujeme tuto abramovskou víru. Na Boží Slovo je třeba odpovědět tím, že vykročíme a vydáme se třeba i do neznáma. Dokud budeme váhat, dokud budeme lpět na tom, co bylo, nebo je, dokud se budeme chtít předem ujistit o tom, jestli se nám to naše vykročení vyplatí, příliš mnoho toho nedokážeme. Vlastně vůbec nic. To je naše slabé místo. Chceme mít víru jako něco, kde se nemusíme vzdávat našich jistot, kde nás neopouštějí. Věřit Bohu je ale něco úplně jiného. Víra není takováto „jistota“. „**Věřit Bohu znamená spolehnout se na to, v co doufáme, a pevně počítat s tím, co nevidíme. K takové víře předků se Bůh přiznal svým svědectvím**“ (Žd 11,1). Jít tak, jako Abram. Bez předchozího propočtu i touhy alespoň částečně nahlédnout, kam tato cesta povede; jít s důvěrou a ve víře, že budoucností je země zaslíbená, kterou nám připravil Bůh, a kde i nás „*učiní velikým lidem*“. To je odpověď na Boží Slovo. Bůh i nás přece vyvolil k tomu, abychom byli nástroji jeho vůle ve světě. Církev, která na to rezignuje, která si pouze pěstuje své náboženství k vlastnímu uspokojení, ohlíží se nazpět a ubezpečuje minulými jistotami, nemá před Bohem smysl.

Bůh, který Abrama povolal a mocí svého Slova přemohl všechno, co by mu v jeho rozhodnutí mohlo zabránit, není chladná, vzdálená a cizí bytost, která nahání hrůzu. Tento Bůh je náš Otec, který hledá člověka a dává mu účast na plánech, které má s tímto světem. Člověk není - jako tomu bylo v pohanských kultech - vyloučen a

odkázán k trpnému životu, jehož těžký úděl může trochu zmírnit, když obětí a zařikáváním umenší zlobu božstva, anebo si získá jeho přízeň. Cesta, která se před Abramem otevírá, je cestou veliké služby všem. Abramovi je přece řečeno: „**Staň se požehnáním... v tobě dojdou požehnání veškeré čeledi země**“.

V této chvíli máme před očima Pána Ježíše, který jde od počátku až do konce stále za tímto cílem - posloužit všem. Je cele odevzdán a ve všem poslušný svého Otce, který zaslubuje nový věk. Nesouzní s těmi a odmítá ty, kteří nevykročí a vykročit brání, protože jsou přesvědčeni, že jejich tradice, zvyklosti, názory a představy jsou jedinou normou pravosti víry. Ježíš jde naší cestou s námi má odvahu jít až na kříž. Nebojí se, protože důvěřuje nebeskému Otci, který dal svá zaslíbení. Ani kříž nemůže vyvrátit Boží budoucnost, i smrt musí ustoupit vzkříšení.

Je tu však ještě závěr textu: „**Šel s ním také Lot**“.

Nemůžeme tento dodatek přehlédnout. Abramova víra je vírou jistou, strhující. Lot šel s ním. Byl silně osloven příkladem, který viděl. Abram svým rozhodnutím něco zásadního dosvědčil. Lot jít přece nemusel. Jaký měl vlastně důvod, aby se k tomu riskantnímu a nezajištěnému odchodu do nové, cizí země přidal? A přesto šel. Mezi řádky je tu vysloveno důležité svědectví, které nám ukazuje, jak získávat druhé pro Krista. To je to svědectví, které oslovuje také dnes: otevřenost pro budoucnost, naděje a víra v pravdivost Božích slibů dosvědčená životním rozhodnutím.

A tak příběh Abramův a ještě více příběh Ježíšův odhaluje tajemství víry. Přestane-li být centrem člověka jeho „já“, starost o vlastní bezpečí, o vlastní zajištění, pak je vysvobozován k velikému vykročení víry vstříc tomu, co je před námi, k pravému a plnému životu.

Amen.